

Betlejem: chłód skalnej groty i ciepło Bożego Narodzenia

Boże Narodzenie kojarzy się z zapachem choinki i migoczącymi na niej światłami, opłatkiem, sianem pod obrusem i kolędami. Wszystko to ma skierować nasz umysł i serce do jedyne go miejsca na ziemi i jedyne go momentu historii - do Betlejem za panowania Augusta i Heroda. Betlejem to po hebrajsku „dom chleba”. To niewielkie miasteczko, oddalone zaledwie dziesięć kilometrów od Jerozolimy, związane jest z wieloma biblijnymi wydarzeniami. Tu znajduje się grób Racheli, umiłowanej żony Jakuba. Tu narodził się i wypasał owce Dawid, wezwany później na króla Judy. O tym mieście prorokował Micheasz: „A ty, Betlejem Efrata, nie jesteś zgoła najmniejsze spośród plemion Judy. Z ciebie mi wyjdzie ten, który będzie panował nad Izraelem” (Mi 5,1). Tu wreszcie zawitali przybywający z Galilei Maryja z Józefem. W miejscu, gdzie się zatrzymali, stoi dziś wielki i zbudowany niczym cytadela kościół, początkami swymi sięgający czasów konstantyńskich. Bazylika Narodzenia, przebudowana i odnowiona w XII wieku przez uczestników wypraw krzyżowych, przechodziła z rąk do rąk. W 1672 roku należała do Kościoła greckiego, w 1852 stała się własnością katolików łacińskich, natomiast południowa jej część znalazła się w rękach Armenów. Niskie wejście bazyliki prowadzi do głównej niszy, w której pielgrzymi osaczeni są czterema rzędami monolitycznych kolumn z XII wieku. Na niektórych z nich widnieją niewyraźne, bo zniszczone zrębem czasu, malowidła świętych. Również zniszczoną, przez co przypominającą tysiące modlących się tu chrześcijan, posadzkę pokrywa mozaika z centralnym napisem w języku greckim: *ichtys* - ryba, znak chrześcijaństwa pierwszych wieków, utworzony z pierwszych liter wczesnego wyznania wiary: *Jesus Christos Theou Hios Soter* (Jezus Chrystus Boży Syn Zbawiciel).

W Grocie Narodzenia symbol gwiazdy wskazuje miejsce, gdzie według tradycji przyszedł na świat Mesjasz. I jeszcze lakoniczny napis: *Hic de Virgine Maria Jesus Christus natus est*. Same w sobie zimne skały groty przepełniają serce ciepłem, światłem i uczuciem bliskości. Dlaczego to wykute w skale miejsce zostało wybrane przez Wszechmocnego? Spośród wielu imion, pod jakimi Izraelici znali Boga, jedno z nich brzmi „Skała”. Karty Starego Testamentu podsuwają opowiadania, których bohaterowie kryli się w skalnych grotach. Bóg nazywany jest Skałą, gdyż daje poczucie bezpieczeństwa. Schronienia, jakiego mieszkańcy Betlejem nie udzielili Maryi i Józefowi, udzielił Bóg w skalnej grocie. Psalmista modlił się słowami: „Pan jest moją skałą i twierdzą” (Ps 71,3) oraz prosił: „Na skałę zbyt dla mnie wysoką wprowadź mnie” (Ps 61,2). Betlejemska grotka zbudowana ze skały pozostaje dziś znakiem - że Bóg nigdy nie zapominał o człowieku, zwłaszcza najbardziej potrzebującym i zagubionym.